

[Freddy Madsen.]

sig syntes var en god ordning. At man kunne finde frem til en eller anden form i den retning, det tror jeg var muligt.

Må jeg så ikke også sige, at jeg synes, tingene stilles helt på hovedet, når man over for vores krav om, at der skal være offentlighed omkring forhandlingerne, siger: ja men så bliver det ikke muligt, og det kan være nyttigt og nødvendigt at føre fortrolige forhandlinger. Ja men hvad er det, vi taler om her? Vi taler om, at her findes der nogle lovbestemmelser, der siger, at fagbevægelsens ledere, selv om de har lyst til det, selv om de finder det nyttigt i en situation at udtale sig, ikke må. De må ikke informere deres medlemmer, og gør de det, kan de ikke alene risikere bøder, men de kan også risikere fængselsstraf. I det Herrens år 1974 er det en bestemmelse, som i hvert fald vi mener tiden er løbet fra. Det hindrer jo ikke, at man, selv om man fik bestemmelsen væk, kunne sætte sig til forhandlingsbordet og også føre fortrolige forhandlinger, for sådan noget kan der naturligvis også ind imellem være behov for. Det anerkender vi fuldt ud.

Må jeg så ikke sige vedrørende spørgsmålet om behandling efter regler om faglig strid, at det jo ikke er rigtigt — hvis vi f. eks. tager jernindustriens bestemmelser — at de bare drejer sig om spørgsmål vedrørende overenskomstfortolkninger. De drejer sig i høj grad også om interessekonflikter omkring lønspørgsmål, ja, det kan endda gå så vidt, at der kan etableres konflikt også på disse områder. Og når man er i stand til at opbygge et sådant mæglingssystem, f. eks. inden for jernindustrien, med alle dets svagheder, er det da klart, at så ville man også være i stand til, når det drejede sig om de mere omfattende forhandlinger, som hovedorganisationerne er indblandet i omkring overenskomstfornyelserne, at lave et sådant system, som ville være i stand til at regulere den måde, som overenskomsterne blev afsluttet på. Alt det dér med, at det ville føre til anarki, er jo grebet ud af luften, og jeg synes vi har dokumenteret på andre områder, at det er der ingen hold i.

Endelig kan hr. Erling Dinesen ikke se konsekvensen i, at vi både kan støtte vores eget forslag og naturligvis ønsker det fremmet og samtidig støtte SF's forslag. Det kan

jeg nu ikke se der er nogen som helst modsigelse i. Det, vi ønsker, er naturligvis gennemførelsen af vort eget forslag, men hvis det skulle vise sig, og det gør det jo nok, at det ikke har muligheder for at blive vedtaget, så er det klart, at vi vil støtte enhver bestræbelse, der går i retning af at forbedre den lovgivning, vi har på de områder, som jeg her har skitseret. Ud fra disse betragtninger er det da logisk, at vi naturligvis må støtte SF's forslag.

Flygaard (DR):

Da hr. Freddy Madsen til slut kom med den samme begrundelse, som jeg ville være kommet med over for hr. Erling Dinesen, skal jeg blot henvise til den.

(Kort bemærkning).

Erling Dinesen (S):

Må jeg bare sige til hr. Aage Frandsen, at jeg er da enig i, at alle medlemmer skal have information om et mæglingsforslag. Det er ikke noget, der har noget med loven at gøre. Det er noget, hver enkelt organisation, hvert enkelt forbund, sørger for. De gør det måske mere eller mindre godt, det skal jeg ikke kunne udtale mig om, men det er i hvert tilfælde ikke noget, der har direkte med loven at gøre.

Hr. Freddy Madsen sagde, at han også havde forståelse for solidaritet inden for fagbevægelsen og så hellere en gruppeopdeling, som vi som bekendt har haft tidligere. Så vidt jeg erindrer, var kommunisterne også modstandere af det, dengang man havde denne gruppeopdeling.

Hr. Freddy Madsen taler om regler for behandling af faglig strid i jernindustrien. Jeg gør opmærksom på, at det åbenbart er længe siden, han har beskæftiget sig med faglige forhold. Det er en særlig løfteparagraf, som har forbindelse med det bevægelige lønssystem inden for dette område, der er tale om.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.